

Arrest

nr. 251 744 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 oktober 2019.

1.2. Op 5 augustus 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 21 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde verzoeker. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de stad Barquisimeto, gelegen in de deelstaat Lara in Venezuela. Uw partner heet G. C. A. Z. en jullie hebben samen een dochter van vier jaar oud V. A. M.. Sinds twaalf jaar werkt u in het familiebedrijf van uw ouders, dat grondstoffen aan bakkerijen en restaurants levert.

U was niet ingeschreven bij een politieke partij in Venezuela, maar u liet zich wel horen op politiek vlak. U groeide op met de ideologie van Acción Democrática, de partij waar ook uw ouders in geloven. U behoorde tot de jeugdafdeling van deze partij en ondernam activiteiten onder de vleugels van deze partij. Zo bezocht u universiteiten, sprak u met studenten en overtuigde u hen om jullie te steunen en organiseerde u mee politieke samenkomsten. U bood logistieke ondersteuning en voorzag eten. U was politiek actief sinds 2014 tot 2018. In 2019 verminderden uw politieke activiteiten omdat u problemen begon te krijgen met de colectivos.

Op 23 januari 2019 nam u deel aan een betoging. U kreeg problemen met de politie. Er werd een vuurwapen op u gericht en omdat u vooraan de betoging liep, vermoedde u dat er door de autoriteiten een foto van u was genomen. U slaagde erin om te ontsnappen in de menigte. Op 14 februari 2019 volgde er een tweede incident. Toen u voor uw werk in een winkel was, zag u hoe twee politieagenten op u afkwamen. Ze bedreigden u en sloegen u. Ze zeiden dat u niet eens meer in de gevangenis terecht zou komen maar dat ze het bevel hadden gekregen u te vermoorden. In diezelfde maand, februari 2019, besliste u om bij uw ouders te gaan wonen omdat u wist dat ze u konden vermoorden. U besloot om niet meer op straat te werken en ging binnen het bedrijf aan de slag.

Op 20 april 2019 moest u producten afleveren in de Avenida Varga. U dacht dat de situatie bekoeld was omdat er in maart niets gebeurd was, maar niets bleek minder waar. Toen u een bestelling had afgeleverd in een winkel stond de politie u op te wachten. U werd gearresteerd en ze brachten u naar een politiekantoor in de buurt. Ze verplichtten u om bepaalde kleren aan te trekken en een pet op te zetten. U moest plaatsnemen naast een tafel met daarop een aantal voorwerpen, waaronder plastic flessen en stenen. Ze zeiden dat deze voorwerpen van u waren en namen enkele foto's van u. Ze vroegen de gegevens van uw vrouw en stuurden de foto's naar haar. Ze waren bovendien in het bezit van een aanhoudingsbevel tegen u. Ze eisten 600 dollar in ruil voor uw vrijlating. In eerste instantie weigerde uw vrouw te betalen. Uw familie heeft immers niet veel middelen. U werd opgesloten in een cel. Na twee of drie uur kwamen ze naar u en mishandelden ze u. Ze zeiden dat u kon weggaan op voorwaarde dat u het geld verzamelde. Ze waarschuwden u dat ze wisten waar u woonde en werkte. U overwoog een klacht in te dienen maar besefte dat u niets tegen hen kon doen.

Op 15 juni 2019 ging u naar het kantoor van het bedrijf waar u werkte. U durfde amper het huis nog uit, maar moest blijven werken om uw familie van voedsel te voorzien. Toen u de deur van het bedrijf wilde openen, werd u benaderd door een persoon, van wie u dacht dat het een politieagent was, met een vuurwapen. Hij was gewelddadig en sloeg u. Hij riep dat u zich niet kon verstoppen en dat u hem wel kon betalen gezien u in dat bedrijf werkte. De scène trok de aandacht van omstaanders en ze riepen dat hij u moest laten gaan. De politieagent droop af. Vervolgens ging u opnieuw naar het huis van uw ouders. U besloot dat u Venezuela zou verlaten. U ging enkel nog buitenshuis voor heel specifieke zaken, zoals het verkopen van uw wagen of het kopen van uw vliegtuigtickets.

Op 3 juli 2019 verkreeg u een verlenging van uw paspoort en op 2 oktober 2019 verliet u Venezuela. U reisde legaal met uw eigen paspoort naar België, waar u toekwam op 4 oktober 2019. Op 14 oktober 2019 meldde u zich aan bij de asielinstanties in België en op 19 oktober 2019 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd. Op 23 of 24 januari 2020 werd een auto die toebehoorde aan uw familie vlak voor jullie bedrijf in brand gestoken. Verder heeft uw vader problemen met ambtenaren die boetes uitschrijven of het bedrijf komen sluiten. Sinds het incident met de wagen is het bedrijf van uw ouders gesloten.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat dat u vermoord zal worden of dat men u iets zal aandoen. U vreest de politie en de politiek en denkt dat het al tot problemen zal komen als u in de luchthaven aankomt.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor om uw identiteit en nationaliteit aan te tonen: uw paspoort waarvoor een verlenging werd uitgereikt voor de periode van 3 juli 2019 tot 3 juli 2021 (origineel), uw identiteitskaart (origineel), uw geboorteakte (origineel) en uw rijbewijs (origineel). Voorts legt u de geboorteakte van uw dochter (origineel), uw samenlevingscontract (origineel), het registratiebewijs van uw voertuig (kopie), uw vliegtuigtickets

(origineel) en de identiteitskaarten van uw vader, moeder en zus (kopie) neer. Tot slot legt u negen foto's (kopie) neer: twee foto's van de demonstratie op 23 januari 2019, drie foto's met betrekking tot de gebeurtenissen van 20 april 2019 waarbij u naar het politiebureau werd meegenomen en enkele agenten trachtten losgeld te verkrijgen in ruil voor uw vrijlating en vier foto's over de gebeurtenissen van 15 juni 2019 waarbij u voor de ingang van het familiebedrijf werd geslagen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verwees u naar een foto op uw gsm ter ondersteuning van het incident met de wagen in januari 2020.

Uw broer M. T. C. J. (o.v. 8.698.188) en zijn partner E. P. N. D. (o.v. 8.698.188) dienden op 5 september 2018 reeds een verzoek om internationale bescherming in België. Zij haalden evenwel andere motieven aan. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 29 maart 2019 een weigeringsbeslissing. Na een beroepsprocedure, stelde ook de RvV bij arrest van 16 april 2020 vast dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hen geweigerd dienden te worden. Op 12 oktober 2020 dienden uw broer en zijn partner een tweede verzoek om internationale bescherming in.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat u vermoord zal worden of dat men u iets zal aandoen (CGVS, p. 16). U leidt dit af uit de bedreigingen die u kreeg omwille van uw politieke activiteiten (CGVS, p. 13-16). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u het door u beweerd politiek profiel niet aannemelijk maakte en dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw politiek profiel aannemelijk te maken. Bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat u behoorde tot de jeugdafdeling van Acción Democrática en dat u activiteiten ondernam onder de vleugels van deze partij (CGVS, p. 6,7, 17, 18). Zo bezocht u universiteiten, sprak u met studenten en overtuigde u hen om jullie te steunen en organiseerde u mee politieke samenkomsten. U bood logistieke ondersteuning en voorzag eten tijdens bijeenkomsten of marsen. De geloofwaardigheid van deze aangehaalde activiteiten wordt evenwel ten zeerste ontsierd door de vaststelling dat u zichzelf bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op 14 januari 2020 een veel bescheidener politiek profiel toedichtte. Daar gaf u aan dat u slechts een sympathisant was van Acción Democrática en stelde u dat uw steun erin bestond dat u aan betogingen deelnam en naar bijeenkomsten ging (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ d.d. 14 januari 2020, punt 3.3). Dat dit een samenvatting was en dat u sympathisant zei omdat u niet bij deze politieke partij ingeschreven was maar vrijwilliger was (CGVS, p. 20), kan niet overtuigen.

Uw beweerd politiek profiel wordt ook overschaduwd door een bevreemdende vaststelling betreffende de verklaringen die uw broer C. J. aflegde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Ofschoon u werd grootgebracht met de ideologie van Acción Democrática, een partij waar uw ouders in geloven (CGVS, p. 8), legde uw broer een totale politieke desinteresse en een volkomen ondermaats politiek bewustzijn aan de dag en kende hij niet eens een oppositiepartij bij naam. Een dergelijke discrepantie tussen uw stelling dat u opgegroeid bent met de ideologie van een vooraanstaande Venezolaanse oppositiepartij en uw broers totaal afwezige kennis van het Venezolaanse politieke landschap komt bijzonder bevreemdend over.

Tot slot, hoewel u verklaarde sinds 2014 actief te zijn voor de jongerenafdeling van Acción Democrática, u in dit verband universiteiten bezocht, gesprekken aanknoopte om mensen te overtuigen, bijeenkomsten organiseerde, deelnam aan demonstraties en logistieke steun bood, én hoewel u aangemoedigd werd om meer foto's en documenten voor te leggen om uw politieke activiteiten aan te tonen, legde u slechts twee foto's ter ondersteuning van uw beweringen neer. Deze foto's werden bovendien genomen op dezelfde betoging (CGVS, p. 11, 12, 21). Dit overtuigt allerminst: dat u slechts twee foto's neerlegt van uw deelname aan een mars op 23 januari 2019, volstaat geenszins om het door

u beweerdte politieke profiel te staven. Deze foto's tonen hoogstens aan dat u aanwezig was bij één mars. Dat u niet het type bent dat veel foto's maakt volstaat niet als uitleg waarom u uw politieke activiteiten niet met meer beeldmateriaal of andere documenten zou kunnen ondersteunen (CGVS, p. 12).

Rekening houdend met voorgaande vaststellingen en gelet op het feit dat u was nooit ingeschreven bij een partij (CGVS, p. 20) blijkt dat u geenszins heeft aangetoond dat u een voornaam criticaster van het regime was..

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

In casu dient vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Niet alleen wordt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in ernstige mate aangetast door uw weinig aannemelijke verklaringen betreffende uw beweerd politiek profiel, ook wordt het ondermijnd door meerdere tegenstrijdigheden en incoherenties.

Aangaande uw aanvaring met de Venezolaanse autoriteiten tijdens de betoging op 23 januari 2019 sloop er vooreerst een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Zo is het weinig coherent dat u tijdens uw interview op de DVZ verklaarde u dat u bij de betoging van 23 januari 2019 problemen kreeg met de politie en beledigd werd (vragenlijst CGVS d.d. 14 januari 2020, punt 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat er een wapen op uw gericht werd (CGVS, p. 13). Dat u bij een eerste versie van de feiten slechts zou spreken over beledigingen indien men daadwerkelijk een vuurwapen op u richtte, is merkwaardig.

Ook over uw volgende aanvaring met de Venezolaanse autoriteiten kan er een tegenstrijdigheid in uw verklaringen opgemerkt worden. Zo stelde u over het incident van 14 februari 2019, waarbij u door politieagenten bedreigd en geslagen werd, in eerste instantie dat het om twee politieagenten ging (CGVS, p. 14). Even later meende u dat het om drie personen ging (CGVS, p. 19). Gewezen op deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen zegt u dat het toch twee personen waren (CGVS, p. 20). Dat u er niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over het aantal personen dat u bedreigde en sloeg, schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw, eens te meer gezien dit een cruciaal moment in uw asielrelaas betreft, met name toen u voor het eerst te horen kreeg dat er personen waren die de opdracht hadden om u te vermoorden.

Bovendien legt u verschillende verklaringen af over het moment waarop u verhuisde. Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zegt u dat u vanaf 18 januari 2019 bij uw ouders ging wonen omwille van de problemen (CGVS, p. 4). Uit de beschrijving van uw relaas (CGVS, p. 13-16) blijkt evenwel dat u voor het eerst problemen had bij een betoging van 23 januari 2019. Even later situeert u de verhuis naar het huis van uw ouders in februari (CGVS, p. 14), om uiteindelijk aan te geven dat het kan zijn dat u verhuisde eind januari of begin februari (CGVS, p. 20). Erop gewezen dat u de verhuis eerst op 18 januari 2019 plaatste en vervolgens na het incident van 14 februari 2019, zegt dat u op 20 februari naar het huis van uw ouders verhuisde (CGVS, p. 20). Indien waargebeurd kan verwacht worden dat u het moment waarop u naar uw ouders verhuisde op een meer heldere manier in de tijd zou kunnen situeren. Bovendien kan er nog aangestipt worden dat u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over een verhuis naar de woning van uw ouders (vragenlijst CGVS d.d. 14 januari 2020, punt 3.1-3.8). U gaf daarentegen aan tot 2 oktober 2019 steeds op hetzelfde adres gewoond te hebben (Verklaring DVZ, vraag 10).

Ook over het moment waarop u een andere functie kreeg op het werk waardoor u zich minder op straat moest begeven, legt u geen eenduidige verklaringen af. Immers, ofschoon uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat u reeds naar aanleiding van het incident van 14 februari 2019 besliste dat u niet meer op straat zou werken (CGVS, p. 14 en 19), had u eerder, tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaard dat u na het incident van 20 april 2019 van uw vader een andere functie kreeg waardoor u minder op straat kwam (vragenlijst CGVS d.d. 14 januari 2020, punt 3.5). Gewezen op dit verschil zegt u dat het inderdaad klopt dat u reeds eerder van functie veranderde (CGVS, p. 20). Dat u louter uw laatste versie van de feiten herhaalt, weerlegt voornoemde tegenstrijdigheid niet. Dat u bij het vorige interview nerveus was, kan deze incoherentie evenmin vergoelijken.

Voorts doet ook het feit op zich dat u zich op 20 april 2019 terug op straat waagde om producten te leveren, nadat u op 14 februari 2019 gehoord had dat agenten de opdracht gekregen hadden om u te vermoorden (CGVS, p. 19), nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Indien waargebeurd kan verwacht worden dat u zich een meer voorzichtige houding zou aanmeten. Dat u dacht dat de situatie bekoeld was omdat u in maart niets meemaakte, doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 14 en 19).

Aangaande het incident van 20 april 2019 dient voorts opgemerkt te worden dat de werkwijze van de agenten, waarbij ze u zouden oppakken met als doel om geld van u af te troggelen maar u uiteindelijk dezelfde dag al vrijlieten om dit vervolgens pas op 15 juni 2019, i.e. bijna twee maanden later, verder op te volgen weinig plausibel overkomt. Voorts is ook uw reactie op het incident van 20 april 2019 erg eigenaardig. Hoewel u zegt dat de agenten alles van u wisten zoals waar u woonde en werkte en u zeiden dat u het geld moest verzamelen omdat ze u anders zouden vermoorden (CGVS, p. 15), bleef u op hetzelfde adres (bij uw ouders) wonen en bleef u naar het werk gaan (CGVS, p. 5 en 15) zonder uw belagers te betalen. Een dergelijke houding is absoluut niet aannemelijk.

Er dient tot slot opgemerkt te worden dat de foto's die u voorlegt om uw aanvaringen met uw belagers te ondersteunen niet kunnen overtuigen. De foto's betreffende het incident van 15 juni 2019 (CGVS, p. 10,

11), doen zelfs afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U meent dat de foto's genomen werden door het bewakingssysteem van het bedrijf dat ongeveer vijf camera's telt en zegt dat uw zus u deze foto's opstuurde via WhatsApp en mail. Hoewel u aangespoord werd om de beelden van de bewakingscamera volledig door te sturen (CGVS, p. 11, 21), heeft het CGVS deze momenteel nog niet mogen ontvangen noch gaf u een plausibele uitleg voor het nog steeds ontbreken ervan. Het snijdt geen hout dat uw zus er wel in zou slagen om wel enkele foto's van de bewakingscamera's te bezorgen, maar dat ze u niet de volledige beelden zou kunnen overmaken. Uit het camerastandpunt van de foto's valt bovendien veeleer af te leiden dat deze foto's gemaakt werden door een derde persoon. Dit geeft een stevige knauw geeft aan de geloofwaardigheid van de beweerde feiten en doet vermoeden dat deze beelden in scène gezet werden. Dit vermoeden doet bovendien ook afbreuk aan de echtheid van de foto's die u neerlegde ter staving van het incident op 20 april 2019, waarbij u werd meegenomen naar een politiebureau en enkele agenten poogden losgeld te verkrijgen in ruil voor uw vrijlating overtuigen geenszins. Bovendien blijkt uit niets wanneer, in welke omstandigheden en met welk doel deze foto's genomen zijn en evenmin blijkt hieruit dat de agenten deze foto's daadwerkelijk naar uw vrouw gestuurd zouden hebben. Aan de door u neergelegde foto's ter staving van uw relaas kan bijgevolg geen bewijswaarde gehecht worden.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat u de door u beweerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt heeft.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Bovendien kan er op gewezen worden dat u, toen uw problemen met de Venezolaanse autoriteiten al begonnen waren, een verlenging van de geldigheidsduur van uw paspoort aanvraag en dat deze verlenging u ook werd toegestaan (CGVS, p. 9). Deze vaststelling is temeer bevreemdend daar u verklaarde dat de autoriteiten alles controleren. Het loutere feit dat u nog een verlenging van uw paspoort wist te bekomen na het begin van de door u beweerde problemen en dat u hierop bovendien legaal met uw eigen paspoort – en klaarblijkelijk zonder problemen - het land heeft kunnen laten, is een bijzonder duidelijke indicatie dat u vóór uw vertrek niet in de verhoogde aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond (CGVS, p. 8,9).

Er dient daarnaast ook vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakte dat uw familie nog problemen ondervond na uw vertrek (CGVS, p. 13). Hoewel u aangaf dat er in januari 2020 een auto van uw familie verbrand werd voor het bedrijf van uw familie (CGVS, p. 16), wordt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis ten zeerste ondermijnd doordat er een ernstige tegenstrijdigheid werd opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer C. over het moment dat dit gebeurde. Hoewel u aangeeft dat deze gebeurtenis plaatsvond in januari 2020 (CGVS, p. 13, 16), stelt uw broer dat dit gebeurde op 5 maart 2020 (verklaring volgend verzoek M. T. C. J. d.d. 27/10/2020, punt 16). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van dit incident ten zeerste. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud een foto op uw gsm wilde tonen van de wagen die in brand gestoken werd en het CGVS benadrukte dat u deze nog diende te bezorgen (CGVS, p. 13, 19), heeft u deze niet overgemaakt aan het CGVS. Hoe dan ook situeert u deze gebeurtenis in het verlengde van een niet geloofwaardig bevonden relaas in Venezuela (CGVS, p. 19), waardoor er ook aan deze gebeurtenis geen geloof kan worden gehecht. In zoverre u het feit dat uw vader problemen heeft met ambtenaren ook in het verlengde van uw relaas situeert (CGVS, p. 19), geldt hetzelfde. Bovendien, louter uit het feit op zich dat uw vader boetes krijgt kan geenszins vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid in uw hoofde. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw beperkte politieke activiteiten.

In zoverre u aanhaalt dat er, in geval van een terugkeer naar Venezuela, al een probleem zou zijn zodra u in de luchthaven aankomt (CGVS, p. 16), dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit het voorgaande bleek dat u geen dergelijk profiel heeft. Evenmin bleek, zoals eerder beschreven, dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari

2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

In casu dient vastgesteld te worden dat dit niet het geval is. U bent immers een gezonde man die middelbaar onderwijs genoot en reeds twaalf jaar werkervaring heeft (CGVS, p. 5). U was bovendien in het bezit van een eigen wagen (CGVS, p. 8). Uw echtgenote en jullie dochter verblijven momenteel in een huis dat aan uw schoonmoeder toebehoort (CGVS, p. 4). In zoverre u aangeeft dat uw echtgenote, die werkt als verkoopster, soms problemen heeft om aan eten te geraken of geconfronteerd wordt met het gebrek aan elektriciteit en water dient vastgesteld te worden dat u aangeeft dat ze hulp krijg van uw zus, die een eigen huis bezit, tewerkgesteld is als advocate en wiens echtgenoot gerenoveerde wagens verhandelt (CGVS, p. 6, 7). In het verleden kon u bovendien reeds inwonen bij uw ouders die een huis hebben dat aan uw vader toebehoort (CGVS, p. 4, 5). Tot slot kan erop gewezen worden dat uw familieleden u (financieel) ondersteunden om uw reis naar Europa te bekostigen (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus dient geconcludeerd te worden dat de vluchtelingenstatus en dat de subsidiaire bescherming u geweigerd dienen te worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De overige documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, identiteitskaart, geboorte-akte en rijbewijs, staan immers niet ter discussie. De geboorteakte van uw dochter en uw samenlevingscontract ondersteunen uw verklaringen over de samenstelling van uw gezin, maar hebben geen betrekking op uw beweerdde problemen bij terugkeer naar Venezuela. Hetzelfde geldt voor de identiteitskaarten van uw vader, moeder en zus. De vliegtuigtickets ondersteunen slechts uw verklaringen over uw reisweg, maar kunnen de ongeloofwaardigheid van uw relaas of uw beweerdde politiek profiel niet herstellen. Het registratiebewijs van uw wagen heeft geen betrekking op uw beweerdde problemen bij terugkeer naar Venezuela.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het CGVS het tweede verzoek van uw broer M. T. C. J. (o.v. 8.698.188) en zijn partner niet-ontvankelijk verklaarde. Er kan nog aangestipt worden dat u aangaf dat uw broer Carlos hier is omwille van andere problemen (CGSV, p. 19) en dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites wordt beoordeeld.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste afdeling, toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de politieke activiteiten van verzoeker, argumenteert verzoeker met betrekking tot zijn politiek profiel als volgt: *“Volgens de verwerende partij heeft verzoeker zijn politiek profiel niet aannemelijk gemaakt. Ten eerste verwijt de verwerende partij verzoeker dat hij bij DVZ slechts aangaf dat hij een sympathisant van Accion Democratica was. De verzoekende partij is van mening dat het argument van het CGVS niet draagkrachtig is. Verzoeker bevestigt de verklaringen afgelegd gedurende zijn onderhoud bij het CGVS over zijn activiteiten voor de jeugdafdeling van de partij Accion Democratica (CGVS gehoorverslag. pp. 7- 8) en wenst te benadrukken dat hij geen lid van de partij was. Voor deze reden gebruikt hij het woord sympathisant, en niet een ander tenu. De verzoekende partij begrijpt niet welke andere term hij zou moeten hebben gebruiken. Wat betreft de omvang van zijn activiteiten, vindt de verzoekende partij het noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij DVZ plaatsvinden, en het gehoorverslag van DVZ niet zo strikt te lezen. Inderdaad zijn de omstandigheden van het onderhoud heel vaak moeilijk, frustrerend (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest. In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder deze te lezen (bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun raadslid tijdens hun onderhoud bij DVZ zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren.*

Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, is de verzoekende partij van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. In casu zijn de verklaringen van verzoeker niet onverenigbaar. Zoals duidelijk uitgelegd gedurende zijn onderhoud, gaf verzoeker bij DVZ een samenvatting van zijn activiteiten. Als niet-lid van de partij hielp hij bij het organiseren van vergaderingen, maar hij trad nooit op als leider, hij nam nooit beslissingen als zodanig. Als gevolg moet deze grief, die te strikt is, worden verworpen. Ten tweede vindt de verwerende partij dat de verklaringen van de broer van verzoeker het politiek profiel van verzoeker overschaduwden. Zoals het blijkt uit de gehoorverslagen van die broer (toegevoegd aan het administratieve dossier) heeft de broer van verzoeker geen kennis van de politieke situatie in Venezuela, ondanks de ernst van de politieke crisis. Verzoeker bevestigt dat zijn broer geen interesse heeft voor de politieke. Hij bevestigt integendeel dat zijn ouders wel de partij Accion Democratica steunen en dat hij zichzelf interesse had voor de politieke situatie. Hij had dan ook regelmatig gesprekken met zijn ouders, waaraan zijn broer daarentegen niet deelnam. Verzoeker is van mening dat die grief ongegrond is. Integendeel heeft verzoeker op alle vragen van het CGVS beantwoord wat betreft zijn politieke activiteiten en de jeugdafdeling, op een overtuigende manier. Hij heeft ook kunnen uitleggen waarom hij aan de activiteiten deelnam. De verzoekende partij merkt op dat het CGVS helemaal niet deze elementen heeft onderzocht, in strijd met zijn onderzoekplicht. Deze elementen vormen echter belangrijke indicatoren van de geloofwaardigheid van zijn politieke betrokkenheid. Door dit deel van de rekening buiten beschouwing te laten ook op grond dat verzoeker geen enkel bewijs heeft geleverd, is het CGRA bovendien zijn verplichting om het beginsel van de bewijslast flexibel uit te leggen en heeft het niet voldaan aan zijn verplichting om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker te onderzoeken. Het ontbreken van bewijs kan de afwijzing van verzoeksters politieke profiel op zich niet rechtvaardigen". Verzoeker citeert vervolgens paragraaf 196 van het UNHCR Handbook en stelt dat in casu verzoeker niet op de hoogte is van eventuele foto's die gedurende deze bijeenkomsten werden genomen en dat hijzelf geen foto's heeft genomen. Hij betoogt dat hij zijn politieke activiteiten voldoende heeft aangetoond. Hoewel hij geen lid was van een partij heeft hij tussen 2014 en 2019 deelgenomen aan een aantal activiteiten, was hij lid van de jeugdsectie van de Accion Democratica en dus ondersteunde hij de oppositie actief. Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat "Elke vorm van oppositie wordt inderdaad in Venezuela onderdrukt. Leden van de oppositie, zowel als gewone betogers worden willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden detineert. Verschillende rapporten melden systematisch buitensporig geweld tenen burgers door de politie. Dit werd bv. vastgesteld door de ICC: "The ICC preliminary examination report indicated that security forces and, in some occasions, armed colectivos, 'have perpetrated a number of violent acts against demonstrators, actual or perceived opposition members and activists, elected officials and students' and that 'Venezuelan authorities implemented measures aimed at suppressing and punishing the expression of dissenting views, and targeted victims by reason of their actual or perceived political opposition to the Government.' (EASO. "Venezuela - Country Focus", Augustus 2020. p.51). Het is dus niet nodig een hoge functie in de oppositie te hebben of een voornaam criticaster van het regime te zijn om het doelwit te zijn van geweld door de overheden, integendeel tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing beweert. Het wordt bevestigd door Uw Raad in het recent arrest 243.678 van 05.11.2020 "...". Het recente verslag van de VN (zie in bijlage stuk 3) bevestigt het feit dat, in tegendeel tot wat de CGVS beweert, de regering verder willekeurig geweld inzet tegen burgers en leden van de oppositie. Zelfs familie leden van oppositie leden, die niet zelf betrokken zijn in politiek, worden als doelwit genomen, binnen de politiek van intimidatie en repressie van de regering. De VN vermelden: "During the reporting period, civil and military forces have allegedly been responsible for arbitrary detentions; ill-treatment and torture of people critical of the Government and their relatives; sexual and gender-based violence in detention and during visits; and excessive use of force during demonstrations ". Men leest ook: "The incidence of alleged extrajudicial killings by security forces, particularly the special forces (FAES), in the context of security operations has been shockingly high, the report states. In 2018, the Government registered 5.287 killings, purportedly for "resistance to authority. " during such operations. Between 1 January and 19 May this year, another 1,569 people were killed, according to Government figures. Other sources suggest the figures may be much higher. The report also notes that as of 31 May 2019, 193 people remained arbitrarily deprived of their liberty, including 58 women, and that so far this year, 22 deputies of the National Assembly, including its President, have been stripped of their parliamentary immunity. " Tijdens de protesten tegen de regering tussen januari 21-25/2019 werden opnieuw 900 betogers gearresteerd, en 41 gedood door de politie. De laatste Human Right Watch verslag maakt melding van verschillende aanhoudingen van politieke tegenstanders : « ... » (zie in bijlage Human Rights Watch, "Venezuela - Events of 2019"). Sinds 2014, werden al meer als 12.400 mensen gearresteerd, wegens deelname aan manifestaties (zie Coi Focus van april 2019, p 14). Buitengerechtelijke executies, intimidatie, en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers zijn gewoonlijk geworden in Venezuela (zie in bijlage Amnesty

International. "Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro", 20/02/2019). Dit is bevestigd door de COI Focus van 2020 "..."(CGVS. "COI Focus - Venezuela Situatieschets», 15 mei 2020, pp.34-35). Verschillende betrouwbare bronnen melden dat mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden, zowel als hun familie leden (zie in bijlage Human Rights Watch. "Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers. Family Members Detained and Abused", 09/01/2019). Uit onderstaande informatie van de VN blijkt ook dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden (zie UN Human Rights office of the high commissioner. Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, june 2018, p. 35). Verschillende leden van de oppositie werden door de politie gearresteerd, gefolterd, en zijn onder onopgehelderde omstandigheden gestorven. Hoewel de regering dit niet officieel herkent, duiden alle tekenen erop dat de regering oppositie leden arresteert en vermoordt (zie in bijlage HRW. "Venezuela - Events of 2019", beschikbaar op <https://www.hru.org/world-report/2020/countrv-chapiers/venezuelaff>). De COI Focus verslag Venezuela- Situation sécuritaire- 20 april 2018 meldt inderdaad dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoede leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is." Verzoeker citeert vervolgens p. 21 en 23 van deze COI Focus. Hij voegt er aan toe dat dit bevestigd wordt door de COI Focus van april 2019. Verder stelt verzoeker dat « Sinds 2017 worden burgers niet langer door het gewoonlijke rechterlijke systeem beoordeeld, maar door militaire rechtbanken. Bovendien werden tussen april en eind juli 2017 alleen over 4000 mensen gewoond aan hand van de ordetroepen, en over 5000 willekeurig gearresteerd (COI Focus van 4 april 2019, p. 22). Bovendien worden zowel gewone betogers als leden en ondersteuners van de oppositie en mensenrechtenverdedigers willekeurig gearresteerd en in onmenselijke omstandigheden gedetineerd en mishandeld (COI Focus 2018, p. 24). » Hij stelt verder dat sinds de invoering van de wet tegen de haat in 2017 ook de vrije meningsuiting sterk wordt beperkt en besluit dit onderdeel door te stellen dat « Gezien zijn politieke activiteiten tussen 2014 en 2019 kan verzoeker, als actieve supporter met een zekere zichtbaarheid, aangezien hij actief binnen de jeugdafdeling van de partij Accion Democratica was, zich terecht beroepen op een objectieve vrees voor vervolging in het geval van zijn terugkeer naar Venezuela." »

In een tweede onderdeel, geloofwaardigheid van zijn problemen met de politie en de collectivos, betoogt verzoeker vooreerst dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omdat hij door de politie en de collectivos wordt vervolgd en afgeperst. Hij wijst er op dat hij uit een familie van de oppositiepartij Accion Democratica komt, aan verschillende demonstraties deelnam, universiteiten bezocht en politieke samenkomsten organiseerde. Hij kreeg meermaals problemen met de politie en werd aangehouden wegens zijn politieke activiteiten. Er is dus een verband met de criteria van de Conventie van Genève, volgens verzoeker. Indien de Raad zou oordelen dat er geen dergelijk verband is, stelt verzoeker dat hij zijn land heeft verlaten omdat hij ten onrechte werd aangehouden door de politie en met de dood bedreigd, wat zonder twijfel een ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inhoudt. Hij houdt vervolgens met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn problemen met de politie en de collectivos volgend betoog: "Volgens de verwerende partij is het relaas van verzoeker niet geloofwaardig. De verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker omdat: Er meerdere tegenstrijdigheden bestaat tussen zijn verklaringen; Het weinig aannemelijk is dat hij geen problemen ontmoette in maart en april; Hij officieel het land kon verlaten. Verzoeker meent dat de grieven van de Commissaris-generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Verzoeker heeft immers aan alle vragen van het CGVS kunnen beantwoorden en zijn relaas komt overeen met de beschikbare informatie (zie supra). De beschikbare informatie bevestigt immers dat mensen die aan betogingen deelnemen, problemen met de politie en de collectivos kunnen ontmoeten. Het is dus aannemelijk dat verzoeker, wegens zijn activiteiten, problemen heeft gehad. In dit verband, vindt de verzoekende partij belangrijk op te merken dat de participatie van verzoeker aan de betoging niet echt in twijfel wordt getrokken door het CGVS, en dat verzoeker foto's in dit verband heeft neergelegd. Zijn relaas is dus overall geloofwaardig en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Verzoeker zal de verschillende bewijzen proberen te krijgen, maar wil al zeggen dat hij zal de andere beelden van de bewakingscamera niet kunnen neerleggen wegens het feit dat ze slechts een bepaalde tijd worden bewaard en vervolgens verwijderd, en dat het al te laat was toen hij erom vroeg. Zou er nog onduidelijkheden bestaan, meent de verzoekende partij dat hetzij verder onderzoek is vereist, in het bijzonder over zijn deelneming aan de betoging en zijn detentie, hetzij hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RW, nr. 43 080 van 6 mei 2010). Volgens vaste rechtspraak: « les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables et qu'elles justifient la certitude que le demandeur d'asile n'a pas la qualité de réfugié » (Raad van State, nr. 103.869 van 21 februari 2002). Over de grieven van het CGVS. wil verzoeker de volgende te beantwoorden: « De verwerende partij verwijt verzoeker een tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij DVZ en zijn verklaringen bij het CGVS wat betreft de manifestatie van 23.01.2019 en zijn verandering van werk. Verzoeker bevestigt de verklaringen afgelegd gedurende zijn onderhoud bij het CGVS. namelijk dat een wapen op de betogers werd gericht, en dat hij van werk heeft veranderd na het incident van 14.02.2019. De verzoekende partij vindt het hier ook noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij DVZ plaatsvinden, en het gehoorverslag van DVZ niet zo strikt te lezen, en verwijst naar de bovenstaande opmerkingen in dit verband. In casu gaat er eerste over een vergetelheid, en niet een tegenstrijdigheid als zodanig. Wat betreft de verandering van werk. betreurt verzoeker deze vergissing in de beschrijving van het verloop van de feiten en vraagt dat hem het voordeel van twijfel wordt toegekend. Hij had het moeilijk zijn verhaal samen te vatten op een chronologische manier. De verwerende partij verwijt tegenstrijdige verklaringen wat betreft zijn verhuizing en aantal van politiemannen aanwezig gedurende de incident van 14.02.2019. Verzoeker betreurt zijn verschillende vergissingen. Hij houdt geen dagboek bij en vindt het moeilijk de precieze datums zo spontaan te kunnen geven. Hij kan slechts herinneren dat hij ongeveer een maand na de betoging heeft verhuisd, dus ongeveer rond de 20 februari. Wat betreft het aantal van politiemannen, waren er 2 mannen die hem hebben aangepakt, en op de commissariaat was er een derde. De verwerende partij vindt het merkwaardig dat verzoeker opnieuw in de straat op 20.04.2019 begon te werken. De verzoeker erkent dat hij een risico heeft genomen, maar dit was uitzonderlijk. De andere dagen had hij altijd binnenshuis gewerkt. Hij dacht dat de politie hem niet zo nauwlettend in de gaten hield om hem op het juiste moment aan te pakken. De verwerende partij vindt het niet aannemelijk dat verzoeker geen problemen had tussen de 14.02.2019 en de 20.04.2019. en dat hij thuis bleef terwijl de politie wist waar hij woonde. Verzoeker begrijpt de teleurstelling van de verwerende partij, maar wil benadrukken dat hij geen andere plek had waar hij tot zijn vertrek kon wonen. Hij was zeer voorzichtig, en bleef slechts op zijn thuis en zijn werkplaats. Hij deed niets anders. Als gevolg gaf hij niet de mogelijkheid aan de collectivos om hem te pakken. De verwerende partij vindt het merkwaardig dat verzoeker een verlenging van zijn paspoort vroeg, en het land officieel lukte te verlaten. De verzoeker erkent dat er een risico bestond, zij het een andere dienst, maar had geen andere keuze. Bovendien is de verzoeker van mening dat de conclusie van het CGRA veel te strikt is wat betreft het feit dat hij niet in de verhoogde aandacht van de autoriteiten stond, aangezien de communicatie tussen de verschillende instellingen verre van volmaakt is en hij in het vizier van de lokale autoriteiten was. De verwerende partij trekt ten slotte de geloofwaardigheid van de problemen op basis van een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en zijn broer wat betreft de problemen dat de familie nog heeft ontmoet. Verzoeker volhardt met zijn verklaringen, namelijk dat het incident in januari 2020 heeft plaatsgevonden. Hij heeft de informatie direct van zijn ouders gekregen en is van mening dat zijn broer een fout heeft gemaakt. Het feit dat er twee verschillende datums zijn, betekent niet noodzakelijkerwijs dat ze allebei verkeerd zijn. Het kan nodig zijn de broer te confronteren met zijn fout om de reden ervan te begrijpen. ». Verzoeker besluit dat indien de Raad van oordeel is dat de vervolgingen ten aanzien van verzoeker geloofwaardig en voldoende vastgesteld zijn, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegepast.

In een tweede afdeling, getiteld "toekenning van de internationale bescherming op basis van de veiligheidssituatie" argumenteert verzoeker dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden dat niet openlijk in oorlog is; dat het aantal moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde en dat Caracas de tweede meest gevaarlijke stad ter wereld werd genoemd en verwijst daarvoor naar de COI Focus "Vénézuéla- Situation sécuritaire"- 20 avril 2018, p. 21 en "Venezuela- Situation sécuritaire", van april 2019. Hij stelt dat uit deze bronnen blijkt dat afpersing, moorden, kidnappings gewoon zijn geworden en dat dit niet wordt betwist door het CGVS. Hij stelt vervolgens dat "Inderdaad maakt niet alleen de politie gebruik van geweld tegen burgers, maar ook vele verschillende andere actoren. Objectieve bronnen bevestigen dat de Venezolaanse regering de monopoly op het gebruik van geweld verloren heeft. Zoals door verzoeker verklaard, voeren verschillende gewapende banden hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uit. » Hij citeert vervolgens het EASO rapport van augustus 2020 (p. 20) en stelt dat "Er zijn tientallen van duizenden "Colectivos", dewelke politieke en criminele geweld mengen.

Ze worden als *"véritable groupe paramilitaire du Vénézuëla"* beschreven (Coi focus 2019, p 17). Ze beheersen een groot deel van de Venezolaans grondgebied, controleren delen van de georganiseerd crimineel netwerken, doden, persen af, en kidnappen. Hieruit blijkt dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is. De *Colectivos* zijn bovendien gesteund door de regering, en voeren hun criminele activiteiten in absolute straffeloosheid uit, zoals bericht in het COI Focus van april 2019 (p.9): "...". Hoewel ze bij het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, heeft de regering geen meer controle op hun activiteiten en misdaden. De *Colectivos* zijn niet alleen criminele benden, maar ze steunen ook de regering door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie. De UNHCHR bevestigt dat er heden in Venezuela absolute en veralgemeende straffeloosheid heerst: *"L'impunité en matière de violations des droits humains est d'après le Haut-Commissariat des Nations unies aux droits de l'homme (HCDH) cité par Human Rights Watch (HRW) « généralisée »."* (Coi Focus van april 2019, p 14). Als men de veiligheidssituatie in Venezuela analyseert is het duidelijk dat er ernstige veiligheidsproblemen zijn en dat de verzoeker die terugkeert naar Venezuela louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen." Hij stelt dat de aard van het geweld zodanig is dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld en dat Venezuela bijgevolg een situatie van geweld van grote intensiteit kent, *"die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers (zie supra). Verzoeker toont bijgevolg dat hij een serieus risico loopt van ernstige bedreiging van zijn leven of van zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in zijn land van herkomst. Hierop aanvullend, aangezien de geweldgraad die heerst in Venezuela, kan aan verzoeker ook een bescherming worden toegekend op basis van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4. § 2, a) of b) Vreemdelingenwet."*

In een derde afdeling, getiteld *"toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming op basis van de erbarmelijke socio-economische situatie"* verwijst verzoeker vooreerst naar UNHCR, *"Guidelines on International Protection No. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article I A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions"* en stelt dat deze Guidelines een aantal belangrijke principes naar voor schuiven voor de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging in een context zoals deze van Venezuela. Hij voert aan dat rekening dient te worden gehouden met de algemene context van een conflictsituatie die het effect van schade aan een persoon kan verergeren tot het niveau van vervolging en citeert vervolgens paragraaf 12 van de hogervermelde Guidelines en dat zowel de directe als indirecte gevolgen van het conflict kunnen, cumulatief of onafhankelijk van elkaar vervolging uitmaken en citeert vervolgens paragraaf 19. Verzoeker argumenteert verder dat *"Op 04/07/2019 hebben de Verenigde Naties opnieuw een verslag gepubliceerd waarin te lezen is dat de Venezolaanse regering een strategie voert "aimed at neutralizing, repressing and criminalizing political opponents and people critical of the Government." A series of laws, policies and practices has restricted the democratic space, dismantled institutional checks and balances, and allowed patterns of grave violations. The report also highlights the impact of the deepening economic crisis that has left people without the means to fulfil their fundamental rights to food and health, among others."* (zie in bijlage: OHCHR. *"UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations"*). Hij stelt verder dat de situatie door de COI Focus van 2018 al als *"situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès"* (p. 41) werd gekarakteriseerd en dat ook de internationale instellingen de situatie in Venezuela als dramatisch beschrijven. Onder verwijzing naar EASO, *"Venezuela – Country Focus"*, August 2020 (p. 41); de COI Focus *"Venezuela. Situatieschets"* van 2020 (p. 43-44); The New-Yorker, *"Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point"*, 22/02/2019; de COI Focus van april 2019 (p. 45); Human Rights Watch, *"World Report 2020" – Events of 2019. Venezuela"*; UNHCR, *"Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn"*, 9 February 2018; The Guardian; *"US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain."* 17/02/2019; Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10/01/2019; argumenteert verzoeker dat de Venezolaanse bevolking lijdt aan een gebrek aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting en dat dit tot op heden doorgaat. Hij stelt dat de inflatie iedereen, ook verzoeker, raakt en benadrukt dat *"er moet worden benadrukt dat verzoeker zijn vrouw, die niet werkt, en zijn dochter steunde. Nu dat het familiebedrijf werd gesloten, steunt de zuster de hele familie door haar werk als advocaat. Maar de situatie is daarom uiterst moeilijk voor de familie"*. Hij besluit dat *"de verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt, als gevolg van de politiek van de president Maduro:"...*" (COI Focus van 15 mei 2020. p.37).

Hij stelt dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden zou worden blootgesteld wat een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Verzoeker vraag in hooforde verzoeker te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder andere, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering en de erge onveiligheidssituatie.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissingen tot weigering van de vluchtelingen status en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. OCHCR, "UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations", <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;
4. Human Rights Watch, "Venezuela - Events of 2019", beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/venezuela#>;
5. Amnesty International, "Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro", 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;
6. Human Rights Watch. Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
7. UN Human Rights office of the high commissioner. Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, june 2018. p. 35, beschikbaar op https://www.ohchr.org/Documents/Countries/VE/VenezuelaReport2018_EN.pdf;
8. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
9. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>;
10. CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuela-most-dangerous-country-intl/index.html>;
11. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-food-crisis-reaches-abreaking-point>;
12. UNHCR. "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
13. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
14. Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10/01/2019, <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2019/01/10/declaration-by-the-high-representative-on-behalf-of-the-eu-on-the-new-mandate-of-president-maduro/pdf>.

3. Nieuwe elementen

Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 2 februari 2021 neer in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waarin volgende nieuwe stukken ter kennis worden gebracht: twee foto's van de wagen die in brand werd gestoken voor het bedrijf van zijn familie (stukken 1 en 2).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig/ mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd*

met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker legt zijn originele paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neer, alsook de originele geboorteakte van zijn dochter, het originele rijbewijs van verzoeker, zijn origineel vliegticket en een kopie van zijn samenlevingscontract. Deze stukken betreffen verzoekers identiteit en nationaliteit, gezinssamenstelling en reisgegevens, welke niet betwist worden. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn identiteit en Venezolaanse nationaliteit voldoende aantoont.

5.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verzoeker en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

De kern van verzoekers vluchtmotieven kunnen worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaringen behoorde verzoeker tot de jeugdafdeling van de oppositiepartij Accion Democratica en bezocht hij universiteiten om er met studenten te spreken en hen te overtuigen hen te steunen. Hij organiseerde ook mee politieke bijeenkomsten en bood logistieke ondersteuning en eten. Hij was politiek actief tussen 2018 en 2019 maar verminderde zijn politieke activiteit nadat hij in 2019 problemen kreeg met de collectivos. Zijn verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op zijn vrees om vermoord of vervolgd te worden in geval van terugkeer naar Venezuela omwille van zijn politieke activiteiten waardoor hij in 2019 problemen kreeg. Hij kreeg onder meer problemen met de politie tijdens een betoging op 23 januari 2019 maar slaagde er in te ontsnappen in de menigte; werd met de dood bedreigd door twee politieagenten toen hij voor zijn werk in een winkel was en werd op 20 april 2019 gearresteerd door de politie. In het politiekantoor werd hij gefotografeerd met een pet op naast een tafel waarop plastic flessen en stenen liggen, waarvan ze zegden dat ze van verzoeker waren. De foto's werden naar verzoekers echtgenote gestuurd en er werd 600 dollar losgeld geëist. Hij werd mishandeld en werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij het geld zou verzamelen. Op 15 juni 2019 werd verzoeker voor de deur van het bedrijf waar hij werkte benaderd door een persoon met een vuurwapen die sloeg en hem toeschreeuwde dat hij hem wel kon betalen. Doordat dit de aandacht van omstaanders trok, ging de man uiteindelijk weg. Op 3 juli 2019 kreeg verzoeker zijn paspoort en op 2 oktober verliet hij Venezuela.

5.4. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 § 2, a) en b) geweigerd omdat hij (i) zijn beweerde politieke profiel niet aannemelijk maakte en hij geenszins heeft aangetoond dat hij een voornaam criticaster van het regime was en er (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Wat betreft verzoekers politiek profiel stelt de Raad het volgende vast. Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019, het hevigst waren met

tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen te regering Maduro te demonstreren (Ambtsbericht, p. 59). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden (OHCHR, *Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 juli 2019). Na de staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toe. Uit het door beide partijen geciteerde EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "*Venezuela Country Focus, Country of Origin Information Report*", August 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdentificeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Hierbij wordt ook opgemerkt dat Venezolaanse autoriteiten op willekeurige basis geweld gebruiken bij demonstraties en demonstranten en omstanders oppakken en mishandelen om een signaal af te geven en dat in januari 2019 85 % van de willekeurige arrestaties niet tijdens demonstraties plaatsvond maar na demonstraties wanneer mensen terug naar huis gingen of huizen van vermeende demonstranten binnenvielen (Ambtsbericht, p. 39). Vooral oppositie leden en jonge politieke activisten die zeer actief zijn, onder meer via sociale media zijn volgens het EASO rapport het doelwit van doelgerichte repressie vanwege de regering (EASO, p. 53) en kunnen ook hun familieleden het slachtoffer worden van intimidatie, met inbegrip van onrechtmatige detentie en aanvallen op hun eigendommen (idem).

Uit dit alles blijkt dat ook demonstranten met een laag politiek profiel het slachtoffer kunnen worden van repressie en intimidatie tijdens betogingen maar dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang de individuele omstandigheden van de verzoeker. De Raad herinnert in deze er aan dat de loutere verwijzing naar een bepaald profiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing enerzijds verzoekers politieke profiel als dusdanig niet aannemelijk wordt geacht omdat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen daaromtrent zouden zijn aangetast doordat hij in de vragenlijst CGVS een veel bescheidener profiel schetste dan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS; dat zijn broer een totale politieke desinteresse en ondermaats politiek bewustzijn tentoonspreidde terwijl verzoeker stelde dat hij met de ideologie van Accion Democratica was grootgebracht en dat hij slechts twee foto's van zijn beweringen kon voorleggen terwijl hij al sinds 2014 actief is voor Accion Democratica. Anderzijds wordt in de bestreden beslissing ook gesteld dat verzoeker geenszins heeft aangetoond dat hij een voornaam criticaster van het regime was.

Wat betreft de vastgestelde discrepantie tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze bij het CGVS, benadrukt verzoeker in het verzoekschrift dat hij geen lid was van de partij Accion Democratica, maar dat hij wel degelijk de activiteiten uitvoerde die hij vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en daarom het woord sympathisant gebruikte en niet een andere term. Na grondige lezing van de door verzoeker ingevulde vragenlijst CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud stelt de Raad vast dat verzoeker inderdaad zichzelf omschreef als een sympathisant bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar er ook stelt dat hij naar betogingen ging en naar bijeenkomsten van de partij ging (administratief dossier, vragenlijst CGVS, punt 3.3.). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS specificeert verzoeker dat hij actief was voor de jongerenafdeling, dat hij eten of water uitdeelde aan mensen tijdens een betoging of mars en dat hij naar universiteiten ging om te spreken met studenten (notities PO, p. 8, 7).

Hij verklaart ook dat hij soms mensen die problemen ondervonden naar buitenlandse consulaten in Caracas bracht zodat hun verhaal naar buiten kon gebracht worden in de hoop dat het regime zo zou wankelen. Verzoeker geeft daarbij het voorbeeld van R.S., een Portugese vriend die hij naar het Portugese consulaat bracht in 2017 en die later naar Portugal vluchtte (notities PO, p. 18). Geconfronteerd met de vaststelling dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat hij sympathisant was en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS een grotere rol schetste voor zichzelf antwoordt verzoeker *“Het eerste interview was een samenvatting, was heel kort, over mijn problemen. Ik heb het inderdaad zo verwoord. Dat is hoe mijn taak omschreven werd. Ik zei sympathisant omdat ik niet bij een politieke partij ingeschreven ben, maar vrijwilliger was”* (notities PO, p. 20). De Raad stelt vast dat uit een vergelijking van de vragenlijst bij het CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat verzoeker een wezenlijk andere omschrijving gaf van de aard en intensiteit van zijn politieke betrokkenheid en engagement voor Accion Democratica. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt hij uitdrukkelijk dat hij *“niet ingeschreven”* was bij een politieke partij (notities PO, p. 7) en naar betogingen ging. De omschrijving *“sympathisant”* die hij gebruikt tijdens het interview bij de DVZ komt daarmee in elk geval overeen. In zoverre hij tijdens het interview bij de DVZ laat optekenen dat hij naar bijeenkomsten ging en aan betogingen deelnam en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt dat hij mee politieke samenkomsten organiseerde stelt de Raad vast dat verzoeker wat dit laatste betreft verklaart dat *“wanneer bijvoorbeeld Juan Guaido aankwam in Barquisimeto riepen we alle mensen die onze mening deelden samen om naar buiten te komen en een menigte te vormen”* (notities PO, p. 7). Voor zover dit inderdaad een actievere rol van verzoeker suggereert dan het louter *“naar bijeenkomsten”* gaan, stelt de Raad ook vast dat hem hierover geen verdere vragen werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud en dat verzoeker doorheen het persoonlijk onderhoud zichzelf ook geen hoog politiek profiel tracht aan te meten, maar in tegendeel zelf wijst op het beperkte karakter van zijn activiteiten voor Accion Democratica (notities PO, p. 7) maar er ook op wijst dat er niet veel nodig om in de problemen te komen. Zo stelt hij over de personen die hij naar Caracas bracht om te getuigen *“...Dat was alles wat ik deed. Daar aanwezig zijn en bij die mensen zijn en ze leren kennen. In Venezuela kun je niet veel doen of ze vermoorden je”* (notities PO, p. 18). De Raad kan bijgevolg verwerende partij niet bijtreden waar zij in de bestreden beslissing stelt dat de geloofwaardigheid van zijn activiteiten ten zeerste wordt ontsierd door het bescheidener profiel dat hij zou geschetst hebben in de vragenlijst CGVS.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op een discrepantie tussen de totale politieke desinteresse en ondermaats politiek bewustzijn van verzoekers broer en verzoekers stelling dat hij is opgegroeid met de ideologie van Accion Democratica en dat deze *“bijzonder bevreedend”* overkomt, bevestigt verzoeker in het verzoekschrift dat zijn broer geen interesse heeft voor politiek, maar ook dat zijn ouders wel degelijk Accion Democratica steunden en dat hijzelf wel interesse had voor de politieke situatie. De Raad stelt vast dat de politieke desinteresse van verzoekers broer niet betwist wordt door verzoeker. Evenwel blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud ook dat verzoeker de stichter van de partij alsook de huidige leiders van de partij kent en verder ook een groot aantal personen die werkzaam waren bij de jongerenafdeling van de partij noemt. Uit de politieke desinteresse van verzoekers broer kunnen bezwaarlijk sluitende conclusies worden getrokken met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers politieke engagement. Voor zover dit vreemd is gezien hun beider ouders aanhangers van Accion Democratica zijn, volgens verzoekers verklaringen, kan dit als dusdanig de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn politieke activiteiten niet ondergraven. Wat de door verzoeker neergelegde foto's betreft die volgens verzoeker op dezelfde betoging op 23 januari 2019 zouden zijn genomen, stelt de Raad vast dat uit deze foto's niet kan blijken waar of wanneer ze genomen zijn, zodat hun bewijswaarde relatief is. Evenwel kan, gelet op het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten alsook de hierboven reeds aangehaalde informatie met betrekking tot de protesten tegen het regime, aangenomen worden dat verzoeker deelnam aan minstens één betoging als sympathisant van Accion Democratica. De Raad stelt verder ook vast dat, indien kan worden vastgesteld dat verzoeker deelnam aan een betoging, verzoeker geen prominent politiek profiel had en dat hij zich dat overigens niet aanmeet zodat hij louter op basis van zijn politieke profiel niet aannemelijk maakt dat hij werd gevisieerd door het Venezolaanse regime, noch zal gevisieerd worden door het Venezolaanse regime in geval van terugkeer.

5.5. Wat de door verzoeker aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten betreft, stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen.

Zo stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker tijdens het interview bij de DVZ enkel verklaarde dat hij beledigd werd tijdens de betoging van 23 januari 2019 en in het persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk stelde dat de politie een vuurwapen richtte op de betogers tijdens deze betoging waar hij volgens zijn verklaringen vooraan liep (notities PO, p. 13). Het niet vermelden van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis kan bezwaarlijk een “vergetelheid” worden genoemd, zoals verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift. Indien verzoeker wel degelijk geconfronteerd was geweest met vuurwapens die op hem en de andere betogers waren gericht, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou vermelden. Daarnaast stelt de Raad ook vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de periode waarin hij verhuisd zou zijn naar zijn ouders niet consistent zijn. Waar hij initieel bij het overlopen van zijn personalia verklaart dat hij vanaf 18 januari 2019, d.i. voor de betoging van 23 januari 2019, bij zijn ouders ging wonen stelt hij later dat hij in februari verhuisde (notities PO, p. 14) en nog later eind januari, begin februari 2019 (notities PO, p. 20). Geconfronteerd met zijn uiteenlopende verklaringen stelt verzoeker uiteindelijk dat hij op 20 februari 2019, i.e. na de bedreiging op 14 februari 2019 bij het buitengaan van de winkel, verhuisde naar zijn ouders (notities PO, p. 20). Gelet op het feit dat verzoeker zelf stelt dat de verhuis naar zijn ouders veroorzaakt werd door de bedreigingen die hij had ontvangen (notities PO, p. 14) en het feit dat hij bij het begin van het persoonlijk onderhoud, dus voor de uiteenzetting van de verschillende voorgehouden vervolgingsfeiten, een precieze datum geeft waarop hij bij zijn ouders ging wonen, is de Raad van oordeel dat de vastgestelde uiteenlopende verklaringen hierover de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt. Er kan immers verwacht worden van verzoeker dat hij, indien hij werkelijk bedreigd werd door politie-agenten en collectivos omwille van zijn deelname aan de betoging van 23 januari 2019, op consistente wijze gedurende het persoonlijk onderhoud de verhuis naar zijn ouders in de tijd zou kunnen situeren. Dat hij zijn verhuis naar zijn ouders initieel op 18 januari 2019 dus voor het begin van zijn beweerdde problemen situeert, is minstens een indicatie dat de verhuis naar zijn ouders geen verband houdt met zijn problemen, zoals verzoeker nochtans beweert. Dat hij geen dagboek bijhoudt en het moeilijk vindt precieze data spontaan te kunnen geven en hij zich slechts kan herinneren dat hij ongeveer een maand na de betoging is verhuisd, dus ongeveer rond 20 februari, zoals hij in het verzoekschrift, kan de Raad niet overtuigen. Verzoeker weerlegt hiermee geenszins de pertinente motieven in de bestreden beslissing, nu hij zich slechts beperkt tot het vasthouden aan de laatste versie van zijn verhuis naar zijn ouders tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verder stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoekers verklaringen over het beweerdde incident op 20 april 2019 waarbij hij door de politie zou gearresteerd zijn, niet geloofwaardig zijn. Verzoeker verklaart hierover dat hij werd gearresteerd toen hij producten van de firma van zijn ouders leverde en werd overgebracht naar een politiekantoor in de buurt, dat zij hem verplichtten een uniform met daarboven nog een vest en een pet aan te trekken, dat zij foto's van hem namen met naast hem flessen en stenen om te doen uitschijnen dat hij een betogers was en dat deze foto's naar zijn echtgenote zouden zijn gestuurd. Zij eisten 600 dollar van zijn echtgenote opdat hij zou worden vrijgelaten, wat zijn vrouw weigerde (notities PO, p. 14-15). Nadat de shift in het politiekantoor was gewisseld zeiden ze hem dat hij kon weggaan op voorwaarde dat hij het geld zou verzamelen, maar dat ze hem wisten wonen en waar hij werkte. Verzoeker verklaart verder dat hij het geld nooit betaalde en dat hij zich thuis bij zijn ouders verstopte (notities 15, 19). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen gewag maakt van enige poging die de agenten zouden hebben ondernomen tussen 20 april 2019 en 15 juni 2019, de dag dat volgens zijn verklaringen een collectivo van hem geld kwam eisen voor de ingang van het bedrijf van zijn ouders, om het geld daadwerkelijk op te eisen. Dat diegenen die hem 600 dollar afhandig wilden maken hem dezelfde dag van de arrestatie zouden laten gaan nadat zijn echtgenote weigerde te betalen en vervolgens bijna twee maanden zouden wachten om verdere actie te ondernemen, is niet geloofwaardig, te meer daar verzoeker zelf verklaarde dat zij zijn adres wisten en hij na zijn arrestatie bij zijn ouders bleef wonen.

De door verzoeker neergelegde foto's ter staving van zijn arrestatie en de bedreiging door de collectivo op 15 juni 2019, kunnen in dit verband ook niet overtuigen. De Raad kan vooreerst niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt dat de foto's van zijn arrestatie daadwerkelijk naar zijn echtgenote zijn gestuurd, zoals hij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 14), zodat geen overtuigend bewijs voorligt over de manier waarop verzoeker in het bezit is gekomen van deze foto's. Verder stelt de bestreden beslissing met betrekking tot de foto's van het incident op 15 juni voor het bedrijf van zijn vader op goede gronden het volgende: *“De foto's betreffende het incident van 15 juni 2019 (CGVS, p. 10, 11), doen zelfs afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U meent dat de foto's genomen werden door het bewakingssysteem van het bedrijf dat ongeveer vijf camera's telt en zegt dat uw zus u deze foto's opstuurde via WhatsApp en mail. Hoewel u aangespoord werd om de beelden van de bewakingscamera volledig door te sturen (CGVS, p. 11, 21), heeft het CGVS deze momenteel nog niet mogen ontvangen noch gaf u een plausibele uitleg voor het nog steeds*

ontbreken ervan. Het snijdt geen hout dat uw zus er wel in zou slagen om wel enkele foto's van de bewakingscamera's te bezorgen, maar dat ze u niet de volledige beelden zou kunnen overmaken. Uit het camerastandpunt van de foto's valt bovendien veeleer af te leiden dat deze foto's gemaakt werden door een derde persoon. Dit geeft een stevige knauw geeft aan de geloofwaardigheid van de beweerde feiten en doet vermoeden dat deze beelden in scène gezet werden." De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om deze motieven te weerleggen. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift wordt aangekondigd dat hij verschillende bewijzen zal trachten te bekomen maar dat tot het sluiten van de debatten verzoeker geen verdere documenten heeft neergelegd met betrekking tot de beweerde incidenten op 20 april en 15 juni 2019. Verder stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift wordt uitgesloten dat andere beelden van de bewakingscamera zullen worden neergelegd omdat deze slechts beperkte tijd bewaard worden en het "al te laat was toen hij er om vroeg". De Raad kan verwerende partij dan ook volgen waar in de bestreden beslissing verder wordt gesteld dat "Dit vermoeden doet bovendien ook afbreuk aan de echtheid van de foto's die u neerlegde ter staving van het incident op 20 april 2019, waarbij u werd meegenomen naar een politiebureau en enkele agenten poogden losgeld te verkrijgen in ruil voor uw vrijlating overtuigen geenszins. Bovendien blijkt uit niets wanneer, in welke omstandigheden en met welk doel deze foto's genomen zijn en evenmin blijkt hieruit dat de agenten deze foto's daadwerkelijk naar uw vrouw gestuurd zouden hebben. Aan de door u neergelegde foto's ter staving van uw relaas kan bijgevolg geen bewijswaarde gehecht worden."

Ten overvloede merkt de Raad ook op dat nergens uit verzoekers relaas blijkt waarom de politieagenten hem als betoger zouden willen fotograferen en hoe zij daardoor losgeld zouden willen bekomen van zijn echtgenote. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij tussen 2014 en 2019 deelnam aan betogingen en dat hij vermoedde dat de politie een foto had genomen tijdens de betoging op 23 januari 2019. Verzoeker maakt bijgevolg ook niet aannemelijk dat hij werd afgeperst.

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker ook de problemen van zijn familie na zijn vertrek uit Venezuela niet aannemelijk maakt en bijgevolg ook niet aantoonbaar dat deze problemen verband zouden houden met zijn hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden relaas. In dit verband stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat waar verzoeker verklaarde dat in januari 2020 een auto van zijn familie vlak voor het bedrijf verbrand werd (notities PO, p. 16), zijn broer in zijn verklaring volgend verzoek hetzelfde incident op maart 2020 situeerde (administratief dossier, landeninformatie, verklaring volgend verzoek M.T.C.J., punt 16). Dergelijke tegenstrijdigheid ondermijnt in belangrijke mate verzoekers verklaringen. Waar verzoeker door middel van een aanvullende nota nog twee foto's neerlegt van een verbrande wagen voor een bedrijf met opschrift M.T. en F., kan uit deze foto's geenszins blijken waar zij werden genomen, door wie de auto in brand werd gestoken en wie de eigenaar van de wagen was. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat deze foto's bovenstaande beoordeling door de Raad niet kunnen ombuigen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Gelet op het bovenstaande, in acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten en dat verzoeker geen andere elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat hij omwille van zijn beperkte politieke activiteiten in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond voor zijn vertrek uit Venezuela, noch dat hij hierom geïmagineerd zal worden in geval van terugkeer naar Venezuela.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn voorgehouden vrees ten aanzien van het regime en de collectivo's niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Verzoeker beroept zich ook nog op humanitaire en economische crisis in Venezuela en het feit dat het de Venezolaanse bevolking aan elementaire voorzieningen in levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen en verwijst daar bij naar OHCHR, “*UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations*”; de COI Focus van 2018 (p. 41); EASO, “*Venezuela – Country Focus*”, August 2020 (p. 41); de COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*” van 2020 (p. 43-44); The New-Yorker, “*Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point*”, 22/02/2019; de COI Focus van april 2019 (p. 45); Human Rights Watch. “*World Report 2020 - Events of 2019. Venezuela*”; UNHCR, “*Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*”, 9 February 2018; The Guardian; “*US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain.*” 17/02/2019; Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10/01/2019. Verzoeker wijst er ook op dat de situatie uiterst moeilijk is voor de familie en dat hij zijn vrouw en dochter steunde en dat zijn zus nu de hele familie steunt door haar werk als advocaat.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die*

*als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M’Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).*

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker, door de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis en de slechte levensomstandigheden in Venezuela niet aantoonde dat hij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd wordt door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *COI Focus – Venezuela*

Situatieschets van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulía, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest Diakité van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in de deelstaat Lara verbleef tot zijn vertrek uit Venezuela. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staat geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zoverre verzoeker zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie niet kan blijken dat in Lara sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, noch dat in de andere deelstaten waar momenteel een gewapend conflict heerst in Venezuela, sprake is van willekeurig geweld. Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikelen 17 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET